72ste Jaargang — Nr 37. Zaterdag 18 September 1926.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . . fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws . . . fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels . . fr. 1.50
Elke regel meer . . fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
(Naaml. Maatsch.)
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12
Abonnementprijs : fr. 9.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
20 centiemen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

— Tongeren, 18 September 1926. —

De Zondag.

Eene der ernstige kwalen van den tijd die onberekenbare verwoestingen aanricht, en die dreigt te verkankeren zoo geene spoedige en krachtdadige middelen worden aangewend, is de vermindering van den familiegeest bij de arbeidende bevolking.

De familiegeest, die bron van gelukzaligheid voor den werkman, die geheime kracht, welke den vader naar vrouw en kinderen trekt, die al de leden van het huisgezin een welladige vreugde laat smaken, wanneer allen vereenigd zijn, die geest is helaas ! uit vele woningen gebannen.

Het valt in ons bestek niet de oorzaken op te zoeken van dien toestand, daar wij ons slechts hebben voorgesteld om een onfeilbaar middel aan te wijzen, om dien familiegeest weer te doen herleven, daar waar hij uitgedoofd of verzwakt is.

Dit middel is het vieren van den Zondag.

Wat is er beter bekwaam, ja, om het huisgezin en den familiegeest te bewaren, dan het vieren van den Zondag ?

Gedurende de week is de werkman gedurende geheel den dag bijna, door dringende noodwendigheden van het werkhuis of van den landbouw van vrouw en kinderen weggerukt.

Des Zondags alleen, wanneer de keten des werks is gebroken en dat de werkman zich aan de zijnen wijden zal, kan hij oprechte echtgenoot en vader zijn, en kan hij er de plichten van volbrengen en er de vreugde van smaken.

Ja, des Zondags alleen,

Maar dat moet de christen Zondag wezen.

Wordt de vader door slechte werkgezellen uit zijne woning gelokt, o, dan zal de Zondag hem nog meer last, nog meer ontevredenheid aanbrengen dan de werkdag.

De Christen Zondag, zeggen wij, kan den arbeider vreugde en zoete voldoening geven.

Des morgens hoort de werkman de mis om hem te versterken in 't christelijk leven ; in het sermoon of korte aanspraak wakkert de herder hem aan om zijne plichten wel te volbrengen, om te beminnen en wel op te leiden, degenen welke de Heer hem heeft geschonken, ten einde na een leven van werken en zwoegen te mogen genieten een zalige rust in een beter vaderland.

De werkman keert, doordrongen van goede gevoelens bij de zijnen terug ; telkens hij vrouw en kroost terug ziet, voelt hij nieuwe liefde voor allen, de zoete woorden zijner gade, streelingen zijner kleinen, zijn hem telkens aangenamer, gevoeliger.

Gaat hij met zijn huisgezin in den kleinen tuin, zit hij met hetzelfde aan tafel of doet hij er in de namiddag eene wandeling mede in het veld altijd smaakt hij genoegen, voelt hij inwendige vreugde met de zijnen vereenigd te wezen.

En die vereeniging, dat samen zij op echt christelijke wijze van alle leden des huisgezins, is eene rijke bron van zedelijkheid, van welvaart.

Wil men het volk aan de slechte en bedervende ophitsingen onttrekken, wil men het terugbrengen tot het huisleven met zijne eerlijke en zoo zuivere vreugden, dat men het dan leere : de christen Zondag in het huisgezin, zooals hij de zegen is en de godsdienst.

Welk is mijn recht ?

—:(•):—

HET RECHT VAN DOORWEG.

Onlangs werd ik geraadpleegd over eene interessante vraag, waarvan de oplossing zeker van nutte zal zijn voor menig lezer. Er was sprake van erfdienstbaarheid, en iedereen weet dat die kwesties erg betwist worden. Ziehier het geval : Een brave landbouwer had eene hofstede met aanpalende landerijen in huur, sedert langen tijd, van den naburigen kasteelheer, en dagelijks trok hij met paard of wagen, naar zijn land, om het te bewerken, over eene wegdreef die het eigendom was van zijnen verhuurder. Er bestond een stilzwijgende, doch onbetwistbare toestemming, eene milde vergunning, eene verdraagzaamheid ten minste, van den eigenaar, opzichtens alle naburige landbouwers, die regelrecht door de dreef gingen, om eenen omweg langs den Openbaren steenweg te vermijden. Zulks geschiedde reeds 30, ja 40 jaren, ofschoon iedereen wist dat die weg het privaat eigendom was van den kasteelheer, en zonder verbod van zijnent wege.

Maar, op zekeren dag werd het kasteel verkocht met de daaraanpalende dreef, gronden en hofsteden. De nieuwe eigenaar, na eenigen tijd den doortocht door de dreef toegelaten te hebben, belette opeens uitdrukkelijk den doorgang aan de landbouwers, zoodanig dat hij den weg deed afsluiten, gewag makende van zijn eigendomsrecht. Alzoo werd voornamelijk zijn huurder genoodzaakt, om zijn land te kunnen bebouwen, eenen grooteren omweg te doen langs de heirbaan. Toen werd me de volgende vraag gesteld : « Heeft die slecht geluimde kasteelheer het recht, dit aloud doorgangsrecht te verbreken en op zulkdanige wijze schade te berokken aan de naburige akkerlieden ? » En mijne brave pachter sprak me toen op een verzekerenden toon van rechten, waarvan hij ergens had hooren spreken en die voor hem heilig en onschendbaar schenen te zijn :

« Is er hier geen erfdienstbaarheid of verjaring ? » vroeg hij mij.

Ofschoon er, noch in den titel van eigendom, nog in het huurcontract, geen sprake was van uitweg, toch scheen hem het verbod van wege zijnen verhuurder, eene schending te zijn van zijn recht. Doch ik kon hem tot mijn groote spijt niets anders antwoorden, dan, dat de kasteelheer in zijn volle recht was. Erg teleurgesteld was hij, toen ik hem dientengevolge, van zijn onbezonnen proces deed afzien.

Er was hier immers kwestie van een recht van doorweg of overgang (droit de passage) dat een landelijk- of veldienstbaarheid is, in den wettelijken zin, onzichtbaar en niet-voortdurend. Waarom onzichtbaar ? Omdat zulkdanige dienstbaarheden geen uitwendig teeken van hun bestaan hebben, gelijk ook het verbod om op een erf of slechts tot een bepaalde hoogte te mogen bouwen. Waarom niet voortdurend? Omdat die dienstbaarheden de daad van een mensch tot hun uitoefening vereischen. Het doorgaan op eenen grond is immers niet-voortdurend ; zoo nog b. v. het recht op water te putten : het putrecht ; om beesten te wijden : het weiderecht ; en andere soortgelijke.

Dit aangenomen, verklaart het Burgerlijk Wetboek dat deze rechten slechts bij titels of akten van vergunning kunnen gevestigd worden, dus nooit bij dertigjarig bezit, waardoor men de voortdurende en zichtbare erfdienstbaarheden kan verkrijgen. Daar er hier ter zake geen titel van zulkdanigen aard bestond, volgde klaarblijkelijk daaruit dat de nieuwe eigenaar der dreef het recht had den doorgang door zijn eigendom te verbieden. De naburige landbouwers konden immers den doorweg naar hun land niet verjaren. Een titel t. t. z. eene akte, was volstrekt van noode, om recht van uitweg te verkrijgen. De dertigjarige verjaring was van geen nut daartoe, zelfs niet het bezit van onheugelijke jarencujus memoria non extat. Het dertigjarig bezit geldt slechts voor de voortdurende en zichtbare dienstbaarheden.

En de « ingesloten » gronden zal men mij misschien opwerpen, de gronden die geenen uitweg hebben (fonds enclavés), is de dertigjarige verjaring hun niet toepasselijk ? Jawel, doch die uitzondering voor de ingeslotene landen, was voor mijn client hoegenaamd van geen nut, daar hij, in den wettelijken zin van het woord, niet-ingesloten was.

Kon hij immers zijne landerijen langs de heirbaan niet bebouwen ? Dat er daar voor misschien wel voor hem een nadeel bestond, dat doet niets ter zake. Wanneer het verkeer langs eenen anderen weg mogelijk is, hoe moeilijk ook en hoe groot de omweg zou kunnen zijn, bestaat er dan eigenlijk geen ingesloten grond volgens de wet. Doch een grond dient als ingesloten te worden aanzien, wanneer de eenige uitweg op de openbare weg niet bruikbaar is ; niet begaanbaar of niet bereikbaar, 't zij voorloopig, 't zij teen allen tijde ; b. v. indien het maar een voedpadje is, ontoegankelijk voor een gespan. Bestaat er dus geen mogelijke uitweg langs de openbaren steenweg dan zou de eigenaar die zulken ingesloten grond verhuurt, gedwongen kunnen zijn, op zijn eigendom, of op dien der geburen, een doorweg aan zijnen huurder te verleenen. Want de verpachter is verplicht aan zijnen pachter het vreedzaam genot te doen hebben van het verhuurd goed en hem derhalve diens bebouwing mogelijk maken. Doet hij het niet, dan zou tegen hem uitweg kunnen gevergd worden zonder vergoeding, ten einde de uitbating van het land te verzekeren.

Hetzelfde recht geldt ten voordeele van den eigenaar zelf, die een ingesloten grond bezit ; hij kan krachtens art. 682 van het B. W. B. op de gronden zijner geburen eenen doorweg vorderen, doch in dit geval, slechts op last eener geldelijke vergoeding. Daaruit blijkt dat voor de ingesloten gronden, de verjaring kan gestuud worden op een recht dat in de wet zelve staat. Zoo is het ook gelegen met de zoo gezegde akkerswegen, en dit is eene tweede uitzondering. Daar deze aanzien worden net alsof zij de eigendom waren van al de landbouwers, die ervan een dagelijks gebruik maken, kan hier ook de dertigjarige verjaring ingeroepen worden, gelijk meermaals het Hof van Verbreking het beslist heeft. Doch dit was nogmaals het geval niet voor mijn klient.

Buiten die 2 uitzonderingen, zijn de schrijvers met de rechtspraak het eens om te verklaren dat, in principe het recht van doorweg niet kan verjaard worden. Regel is dat daarvoor titel, akte van vergunning opgesteld worde. De gewone voorwaarde dat het land verkocht wordt met al zijne aktieve en passieve erfdienstbaarheden, is slechts eene bepaling van schrijfstijl, zonder bewijs.

Waren sommige notarissen wat meer vooruitzorgend dienaangaande en maakten zij zoo nauwkeurig mogelijk melding van de bestaande doorgangsrechten in de huurcontracten en in de akten van verkooping, dan zouden wellicht vele betwistingen en rechtgedingen vermeden worden.

En ware dit niet ten nutte der partijen en der gerechtigheid ?

ANDRÉ RODENBACH,
GENT.

BUITENLAND.

AMERIKA.

ECHTGENOOTEN VINDEN ELKAAR WEDER NA 63 JAAR GESCHEIDEN TE ZIJN. — Uit Sparta in de Ver-Staten, wordt gemeld, dat Maandag zich twee echtgenooten terug ontmoet hebben, die sedert niet minder dan 63 jaar, gescheiden waren.

't Zijn de echtelingen Thom. Mann, oud 83 jaar, en zijne vrouw, Nancy, die 80 jaar telt. Gedurende de 63 jaar hunner scheiding was de vrouw al tweemaal hertrouwd, en had ook de man zich eene levengezellin aangeschaft. Mann was nu reeds gedurende verscheidene jaren weduwenaar, en zijne vrouw verloor haar derde man in de maand Maart laatstleden.

Het huwelijk der twee echtelingen was gesloten geworden in het jaar 1863, en toen de man zijn diensttijd in 't leger ging uitdoen vond de vrouw het waarschijnlijk te eenzaam en ging terug naar hare familie. Van dit besluit werd de man op de hoogte gesteld door Nancy zelve, en toen hij alle mogelijke moeite deed om terug met haar in betrekking te komen, zag hij al zijne pogingen schipbreuk lijden. Het was in het jaar 1865, dat zulks gebeurde.

Na verscheidene jaren, ontving de vrouw bericht van het afsterven van haar man, en trad met een anderen in den echt, huwelijk dat met 4 kinderen gezegend werd. Van zijnen kant hertrouwde de man, die absoluut niet dood was, en zijn gezin bestond weldra uit 3 jongens en 2 meisjes.

Eenmaal weduwenaar geworden, trachtte Thomas Mann een pensioentje te krijgen van het weldadigheidsbureel van Sparta, dat beloofde onderzoek in te stellen. Maar van dan af kreeg de man niet het minste nieuws meer. Van haren kant deed zijne vrouw juist hetzelfde.

Het wachten moede geworden, stelde hij dan alles in het werk, om geholpen te worden, en wanneer hij zich opnieuw in het bureel aanbood, verzocht men hem, van 's anderendaags terug te willen komen. De man deed zulks, en dan bevond hij zich tegenover een oude vrouw, die hij niet eens herkende, en die nochtans zijne eigen echtgenoote was.

Eilaas, eenige troostende woorden van den voorzitter van het weldadigheidsbureel moesten zij vernemen : « Ga maar spoedig terug bijeen, 't is de eenige goede raad, welke ik u geven kan, en het is ook de eenige hulp welke u gegeven kan worden ».

En beiden vertrokken, voldaan, dat zij terug vereenigd waren geworden.

— **Amerika's Oorlogsvoorbereiding.** — De luchtschepen die tijdens den grooten oorlog gebezigd werden, hetzij door de Franschen, hetzij door de Duitschers, hebben niet de uitslagen opgeleverd welke men er van verwachtte. Dit is zoodanig waar, dat men er niet verre van af was te besluiten de luchtschepen als oorlogswapen prijs te geven. Niettemin heeft Duitschland na den wapenstilstand nog luchtreuzen gebouwd voor de Vereenigde-Staten en de groote Amerikaansche Republiek smeedt plannen om op dat gebied alles te overtreffen wat tot hiertoe verwezenlijkt werd. Wat de Amerikanen willen is een machtige luchtreus die bekwaam weze tegen den wind te kampen, gewapend om de vijandelijke luchtvloot verwijderd te houden en een gewichtige rol te spelen, zoowel bij veldslagen als bij zeeslagen. In het vooruitzicht dan van een aanstaanden oorlog, die volgens de algemeene meening een scheikundige oorlog zal zijn, wil Amerika luchtschepen bezitten waarbij de grootste Duitsche Zeppelins slechts gewone speeldingen zouden zijn.

Volgens de verklaringen van generaal de Cugnac, van Washington, ligt de bouw van twee zulke luchtreuzen ter studie. Hun metalen omhulsel zal vervaardigd zijn uit een mengsel van koper, aluminium, magnesium en silicium. Dit metaal zal het gewicht met een derde verminderen, roest niet zoo gemakkelijk en is zoo sterk als staal. Men zal geen waterstof meer gebruiken, maar wel helium, een gas dat veel zwaarder is, maar dat meer veiligheid biedt. Dit gas zal opgesloten zijn in tien van elkaar onafhankelijke cellen, gemaakt uit een gansch bijzondere en zeer weerstandbiedende stof.

De Amerikanen schikken die luchtreuzen te voorzien van een snelvurend kanon en van 31 mitraljeuzen, bestemd ten eerste voor de eigen verdediging van die toestellen, en ten tweede om hen toe te laten aanvallend op te treden. Bovendien zal er aan boord der schepen plaats zijn voor eenige vliegtuigen, welke als verkenners dienst zullen te doen hebben. Terwijl een gevecht aan den gang is, kunnen de noodige herstellingen in geval de kolossale tuigen zouden getroffen worden, onverwijld gedaan worden zonder de vlucht te onderbreken. Moest elk der tien cellen met gas door 200 kogels doorboord worden, zoo zouden er nog vijf uren verloopen eer de luchtreus het vierde van zijn gasinhoud zou kwijt zijn.

En wat zal zoo'n oorlogstuigje wel kosten ? Amerika dat schatrijk is en, gedurende 66 jaar ontzaglijke sommen moet trekken uit Engeland, Italie, Belgie en andere landen, hoeft op geen geld te zien. Ieder toestel zal naar men berekent, 4 millioen dollar kosten, hetzij in ons geld volgens den huidigen wisselkoers ongeveer 160 millioen frank. Jammer maar, dat er oorlogsdoeleinden mee gemoeid zijn en ontwapening intusschen al meer en meer een ijdel woord blijkt te zijn.

Een ondermijnde stad.

De bewoners van Johannesburg worden af en toe in hun nachtrust gestoord door een hevig gerommel en getril in de aarde, waardoor vensters rinkelen, stukken pleisterwerk omlaag vallen, schilderijen neertuimelen en vele huizen breede scheuren vertoonen. Deze trillingen volgen elkaar doorgaans op in een serie van vier of vijf in de 24 uren en duren niet langer dan een paar seconden.

Volgens deskundigen heeft dit niets te maken met aardbevingen, doch is het een uitvloeisel van de vereenigaande ondermijning der Goudstad. De aarde onder Johannesburg en den geheelen Rand is over een afstand van ongeveer 60 mijl uitgehold. Millioenen kubieken meter rots zijn naar de oppervlakte gebracht, zoodat de ruimte der talloozo tunnels, die op afstanden van 16 meter onder elkaar tot een diepte van circa 2000 meter over deze 60 mijlen loopen, geweldig groot moet zijn.

Van vele zijden hoort men dan ook uitingen van vrees, dat dit doorwoelde mierennest eens zal moeten inzakken. Wanneer men eens een kijkje neemt onder den grond en men ziet de machtige uitgravingen, die slechts noode met hout of beton worden gestut, dan rijst inderdaad twijfel op, of dit hout, zand en beton voldoende tegengewicht is voor de uitgehouwen rotsblokken.

Onlangs weer riepen vijf heftige trillingen den Johannesburgers een memento toe en al verklaren de geologen ook, dat de verbeterde methoden van uitgraving en stutting elk gevaar zullen voorkomen, voorloopig schijnt Joannesburg te rusten op een sponzigen molshoop.

DUITSCHLAND.

Een rijke bedelares.

Zij leefde in de vuilnis. — De Berlijnsche politie drong lezer dagen op uitdrukkelijk verzoek van de buren de woning van een oud vrouwtje in een volksbuurt binnen, daar de lucht in het heele huis bedorven werd door de stank, die uit deze woning kwam.

Het vrouwtje was vroeger schoonmaakster op een van de Berlijnsche markten. Zij is eenigen tijd geleden gepensioneerd, doch sedert dien ging zij nog dagelijks naar de markt, bedelde daar een grooten zak met eetwaren bij elkaar, dien zij mee naar huis nam en daar liet bederven. De toestand van de woning was van dien aard, dat een der agenten, die er binnen was gegaan, flauw viel.

Eene groote verrassing voor de politie was de ontdekking, dat zich in een viezen stroozak een groot vermogen bevond, bestaande uit oude goudstukken voor een bedrag van 31,000 mark, voorts 4000 mark in zilver, 42,000 mark in oorlogsleeningen, en een spaarbankboekje, staande op naam van het vrouwtje tot een bedrag van 116.000 mark.

Het vermogen van het vrouwtje werd voorloopig in beslag genomen. Zijzelf werd in een ziekenhuis opgenomen en maakt, het best. In haar woning hebben zich reeds andere bewoners gevestigd, maar ondanks de grootte schoonmaak met lysol, het nieuwe behang en de nieuwe verf, schijnt de lucht er nog steeds heel wat te wenschen over te laten.

***

De aardbeving op de Açoreseilanden.

EEN VREESELIJKE VERWOESTING. — Na de aardbevingsramp welke over een paar dagen het Flamingodepartement heeft verwoest en groote schade aangericht in de steden Praia, Almoxarife en Pedro Miguel, hebben zich nog herhaaldelijk aardschokken voorgedaan op de Açoreseilanden. De vlucht der bevolking van Fayal naar gelukkiger streken duurt voort. Ontelbare families schepen in en hebben slechts wat kleeren en voedsel bij zich. Zij die nog niet konden inscheepen kampeeren in de hovingen, want al de huizen liggen in puin.

De uitwijkelingen vertellen hartroerende tafereelen waarvan zij tijdens de ramp ooggetuigen zijn geweest. De schokken volgden elkaar bij korte tusschenpoozen op ; de huizen stortten in en de verschrikte inwoners liepen naar zee, en keerden dan terug naar de stad om hunne kinderen te zoeken welke zij in de eerste oogenblikken van paniek vergeten hadden. Helaas ! meest allen vonden niets meer dan lijken. Volgens het zeggen van allen was het schrikwekkendste oogenblik dit, waarop de Flamingostroom, die door de stad vloeit totaal verdween. Bij den derden schok onstond een breeden barst in de aarde, en daarna ging de kloof toe, den stroom verzwelgend. De bewoners die dit verschijnsel bemerkten vielen op de knieen om te bidden. Op de plaats waar

---

MENGELWERK van «DE POSTRIJDER».

— 12 —

STANHOPE

de Amerikaansche Detective

— Gauw gauw ! fluisterde hij ; buiten hoor ik de agenten al komen. Ze mogen ons niet zien ! Volg mij, ik zal u in veiligheid brengen ; maar denk er aan : uw redding hangt enkel af van uwe behendigheid !

Voorzichtig naar alle kanten spiedend, snelden zij de kamer uit, door den donkeren gang naar buiten, langs kronkelende steegjes en straatjes, tot Charlie eindelijk bleef staan in eene breedere straat, waar men in een beter stadsgedeelte was aangeland.

— Hier zijt ge betrekkelijk veilig, M. Burton, zegde hij ; ten minste zal Vernet met zijne mannen u hier niet kunnen inhalen. Maar ge zijt nog ver van uw huis en 't zal u iet erg gemakkelijk zijn, het te vinden ; doch hoe gaarne ik u als gids zou dienen, ik ben gedwongen u hier te verlaten, om naar Vernet om te zien.

Voor de eerste maal van zijn leven was Alan Burton, de ervaren man van de wereld, om woorden verslagen. Iets dat in de verte geleek op den toestand waarin hij nu verkeerde, had hij nooit beleefd.

Eene waarschuwing moet ik u nog mee op reis geven, vervolgde Charlie. Vernet is een ware bloedhond, als er om gaat eene misdaad te ontdekken. Hij beschouwt u als moordenaar, wijl hij u met eene ijzeren staaf in de hand naast den verslagene zag. Wist ge dat die staaf met bloed bevlekt was ? Ik wil u niet beschuldigen en vraag u ook niet hoe ge daar kwaamt. Maar één ding zeg ik u : Vernet zal u niet vergeven dat ge hem ontsnapt zijt. Hij zal u vervolgen tot het uiterste. Kent ge hem ?

— Ik heb zijn gezicht heden voor de eerste maal gezien.

— Hoe is het mogelijk ? zegde Charlie twijfelend. Pas twee uren geleden bevond hij zich als gast in uw broeders huis.

Alan bezag zijn geleider met onverholen verbazing.

— Wie zijt gij, mijnheer, vroeg hij verrast, dat ge dat weet ?

— In de straten hier noemen ze mij « gekke Charlie » luidde het antwoord, en ze houden mij voor idioot.

— Dat zijt gij waarlijk niet. Gij hebt mij in de war gebracht, en ge zijt Vernet te slim af geweest. Zeg mij toch wie gij zijt, en hoe ik u den grooten dienst belooven kan, dien gij mij hebt bewezen.

— O, door u te helpen, M. Burton, heb ik mijzelf den grootsten dienst bewezen ; en wie ik ben, komt er voor u niet meer op aan.

— Als gij er zoo over denkt, moet ik mij er wel in schikken, zegde Alan, alla hoffelijk man van de wereld.

Een lachje vloog over Charlie's gezicht.

— Laten wij openhartig tegen elkaar zijn, M. Burton, sprak hij na kort nadenken. Gij zijt een gentleman en ik geloof, dat ik ook het ben. Als gij meent mij dank verschuldigd te zijn, kunt ge u daarvan kwijten door mij eenige vragen te beantwoorden.

— Met genoegen.

— Vernet behoorde tot de gasten van uw bal. Waarom was hij daar ?

Deze vraag verraste Alan, doch hij beantwoordde haar zonder aarzelen.

— Vernet kwam voor eene zaak, en ik zelf had hem genoodigd.

En toch verklaardet gij zooeven, dat gij zijn gezicht nooit eerder hadt gezien.

— Juist. Onze verhandelingen hadden deels schriftelijk, deels door bemiddeling van derden plaats. Toen ik hem voor den eersten keer persoonlijk ontmoette, was hij gemaskerd.

— En gij ?

— Ik, gelukkig ook. Deze matrozenkleeding had ik als kostuum gekozen, maar daarover droeg ik een domino. Vernet zag mij slechts in domino.

— Dank daar den hemel voor, 't Is ook een geluk, dat gij in het dievenhol geen woord hebt gesproken ; anders had uwe stem u licht verraden. Ditmaal zijt gij er met een blauw oog afgekomen, maar neem u in acht voor Vernet ! Hij heeft uw uiterlijk goed opgenomen ; daarom verlaat New-York, tot er gras over de geschiedenis zij gegroeid.

— Gij hebt gelijk, antwoordde Alan. Ik dank u voor uwen raad, dien ik zonder uitstel zal opvolgen. Ik zou mij gemakkelijk kunnen zuiveren van de monsterachtige verdenking, die Vernet tegen mij heeft ; maar om zekere redens zwijg ik liever over de zaak.

— Dat begrijp ik.

Weer zag Alan hem verwonderd aan.

— Gij waart de eerste, die op het hulpgeroep afkwam, zegde hij voorzichtig polsend.

— De eerste na u, verbeterde Charlie.

— Zaagt ge personen die de vlucht namen ?

— Ik zag er maar eene. Dat was de vrouw van uw broeder. Dit maakte uwe handelwijs begrijpelijk. Ge dekt haren aftocht met gevaar voor eigen leven en ge zijt een dapper man.

Hoe vleiend dit laatste ook voor Alan klonk, toch scheen de hoogmoedige aristocraat ontstemd, dat die zonderlinge man zoo op de hoogte was van de nachtelijke geschiedenis.

— Gij schijnt zeer goed omtrent mijne schoonzuster en mij ingelicht, zegde hij mismoegd. Onder deze omstandigheden heb ik wel recht te vernemen, wie ge zijt en waarom gij mij heden naging.

De ander lachte hartelijk.

— Waarlijk, als ge niet zoo'n groote mijnheer waart, schertste hij, zou ik u een « grappige kerel » noemen. Dus gij verlangt eene verklaring ? Goed, dat zult ge hebben, ten minste in zoover ik die geven kan. Wie ik ben ? Een vriend van alle eerlijke menschen. Waarom ik u zoo volgde ? Vernet zoo min als ik dacht er aan, u of de dame na te gaan. Vernet moest een nachtelijke razzia van de politie leiden en ik... hm !... Ik was er om Vernet tot gids te dienen. Gij echter bespiedtet de dame, wier aanwezigheid in dat dievenhol nog opgehelderd dient te worden.

Ziezoo, nu zijt ge ingelicht, mijnheer Burton, en ge zult mij permitteeren, dat ik afscheid neem. Voor het oogenblik zijt ge buiten gevaar. Mocht dit mot mevrouw Burton niet het geval zijn, dan zult ge meer van mij hooren. Mogelijk echter hebt ge « gekke Charlie » voor het laatst in uw leven gezien.

Zoo scheidden de twee, die een geheimzinnig avontuur samen had gebracht en terwijl de een terugkeerde in de berughte wijk, haastte de andere zich naar de aristocratische deel der stad. Doch hij was niet meer dezelfde man. Voor nauwelijks twee uren nog een trotsche aristocraat met onbevlekte naam, een ridder zonder vrees en blaam — en nu ? Heimelijk, als een verworpeling door de donkere straten sluipend, gedeemoedigd in zijn trots, belast met een dubbel geheim, beschuldigd van moord en zich angstig verbergend voor de oogen der politie.

En wat had deze vreeselijke verandering teweeggebracht ? Zijn ieveren voor de familie, welke hij bedreigd zag door de vrouw van zijn broeder.

In dit uur gevoelde hij niets dan bitteren wrok tegen haar, die hij had moeten liefhebben als een zuster.

Half bedwelmd door de afschuwelijke lucht in het keldergewelf en bedekt met stof en lompen, werd Vernet door drie politiebeambten uit zijn ongezelligen tostand bevrijd. Toen hij uit de onderaardsche gevangenis opdook, bood hij een even armzaligen als komischen aanblik. Zijn uniform was door het vuil onkenbaar geworden en zijn hoofd, ontdaan van den helm, prijkte met een aantal bedeveren, zoodat hij deed denken aan een opgetooiden Indiaan.

Zoodra hij zich een weinig hersteld had, kreeg toorn over de poets, die hem gespeeld was, de overhand. Hij bemerkte dadelijk, dat de gevangene ontsnapt was, en de gedachte, door dien stompzinnigen Charlie gefoptte zijn, verhoogde zijn ergernis.

— Jongens, riep hij zijn mannen toe, twee personen zijn uit dit huis ontvlucht, nadat ze mij in dat afschuwelijk hol geworpen hebben. De een is een matroos de ander stelt zich aan als een idioot. Gaat hen achterna ; ze kunnen nog niet ver zijn. Pakt ze in elk geval, levend of dood !

Terwijl de politiemannen zich snel verwijderden, raapte hij de handboeien op en bezag ze opmerkzaam. Plotseling ontstelde hij. De boeien waren met een sleutel geopend. Hoe kon dat ? Wie had dat gedaan ?

Deze nieuwe vraag hield zijn gedachten zoo geheel bezig, dat hij het eigenlijke doel zijner afwezigheid in het dievenhol geheel vergat.

Toen hij nog over het raadselachtige voorval nadacht, viel zijn blik op den verslagene.

— Arme duivel ! mompelde hij. Uw dood zal toch nog gewroken worden, mag ik ook dezen keer verschalkt zijn, de moordenaar zal mij niet ontgaan. Was het een matroos. Bah ! geen echte ; dat heb ik wel gemerkt. Zijn handen waren veel te blank en zijn schoenen te elegant, het gezicht de tatoeering veel te aristocratisch voor een gewonen zeeman. En achter dien idioot steekt ook iets anders ! Hoe had hij anders onze patenthandboeien kunnen openen ? Maar geduld ! Ze zullen er allebei voor boeten, dat ze Vernet voor den gek gehouden hebben !

Een kwartier later kwamen de agenten er onverrichterzake terug ; ze hadden geen spoor van de vluchtelingen kunnen ontdekken. In den hoogsten graad ontstemd hervatte Vernet den zoo onverwacht afgebroken tocht. Doch hij had geen geluk. Overal heerschte de diepste rust ; allen hem bekende spelonken en dievenherbergen waren gesloten ; geen enkele verdachte gestalte vertoonde zich in de donkere straten, de geheele wijk was als uitgestorven.

— Zonder twijfel is het tuig bijtijds gewaarschuwd, bromde Vernet. En hij had gelijk.

Er was wel niets te hooren geweest dan het blaffen van een hond, toen gekke Charlie zijn beschermeling in veiligheid bracht ; maar dat geluid had een tooverachtige uitwerking gehad ; het verkondigde immers aan allen, die reden hadden het licht te schuwen, dat de politie in de buurt was.

Dadelijk leegden zich de kroegen ; spel en drinkgelag werden gestaakt en ieder die het oog der wet te vreezen had, vluchtte in het geheimste schuilhoekje.

Zoo kwam het dat de razzia, waarvan men zich het grootste succes voorspeld had, mislukte. En waardoor ? Door de inmenging van iemand die zich uitgaf voor idioot !

Had Vernet kunnen vermoeden dat onder dat masker zijn oude vriend Stanhope zich bevond, dat de aan zijne handen ontglipte matroos niemand anders geweest was dan Alan Burton, de trotsche aristocraat, die hem zoo uit de hoogte behandeld had !

Het was eene heele vernedering voor Vernet dat hij den chef der geheime politie zijne nederlaag berichten moest.

— Voor het eerst in mijn leven overkomt mij zulk eene teleurstelling, besloot hij opgewonden ; maar op mijne eer, ik zal de smet gaan uitwisschen. De knapen zullen mij niet ontgaan en ik geloof, dat het de moeite loonen zal, ze in handen te krijgen.

Een ding was hem zoowel als de chef een raadsel ! dat Richard Stanhope zich dien avond niet had laten zien, terwijl hij toch de expeditie had moeten leiden.

(Wordt vervolgd.)